

enhver Kommission, sammensat paa denne Maade. Jeg forstaaer meget godt, at der er jo de tre Faktorer i denne Kommission: Folkethingets Mand, Landsthingets Mand og Regjerings Mand, men med den væsentlige Forskjel, at medens det er umuligt her for de to Faktorer at gennemføre Noget imod den tredie, vilde den tredie derovre blive magtesløs, idet han overstemmes af de to, med mindre man, hvad jeg kunde tænke mig Muligheden af, vilde indsette i Kommissionsforlaget, at Intet skal afgjøres uden efter Enstemmighed; men skulde det sættes ind, var Forslaget med det Samme dødsdødt. — Jeg er ingen Beundrer af Grundloven af 1866, men jeg siger dog, at den giver os nogen Modstandseene, men til at oversføre dens Forhold paa de vestindiske Anliggender gaar jeg aldrig med, og jeg antager, at de fleste af mine Meningsfæller heller ikke ville gjøre det, vel at mærke, inden der er et Tillidsforhold mellem dette Thing og Regjeringen. Jeg haaber, at denne Udtalelse skal være tilstrækkelig tydelig, og vor Betænkning modtager den heller ikke. (Berg: Den giver den heller ikke Medhold.) So, den giver den netop Medhold. Vi have forøvrigt i Betænkningen udtalt: Forsaa vidt en Undersøgelse angaar, ville vi gaa med til en Kommission; men overfor en Pengebevilling forholde vi os aldeles negativt. Det ærede Medlem maa her understrege Ordet forsaavidt. Vi have ikke indladt os paa at ville betale en saadan Kommission for at oversføre vore Forhold med Hensyn til Reformer til Vestindien; vi vide, hvorledes det staaer til her hjemme hos os selv, og ønske ikke at faae det overført til Vestindien. Naar man tager Spørgsmaalet rent jagtig og har den Tillid til Regjeringen, at man vil gaa ind paa en saadan Kommission, saa ser jeg ikke Andet, end at der er Mulighed for at komme over det døde Punkt, og jeg har ogsaa Haab om, at det ved Bestræbelser fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintyer), der, saa vidt jeg hørte ham rigtig, gav Antydninger af, at der kunde ventes et nyt Forslag, skal lykkes de Herrer at finde et Bæsted (Wintyer: Det er det, jeg ikke vil være med til). Jeg troede, at det ærede Medlems Forslag netop sigtede til at komme over Bæstedet. Hvad Arbeidsregulativene angaar, kan jeg heller ikke paa nogen Maade erkjende, at den vestindiske Ledelse er saa sagesløs, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vilde gjøre den. For det Første skal jeg minde om, at det, at give en Lovbestemmelse om Arbeidsregulativernes Ophævelse, hører under den anordningsmæssige Myndighed. Den ærede Minister har sagt, at Guvernøren har ønsket at ophæve dem, men ikke har kunnet gennemføre det. Altsaa Skylden skal ligge hos Kolonialraadet, men derom kunne vi ikke udtale os, vi have ingen Myndighed til at fordrø Arbeidsregulativernes ophævelse uden gennem en Anordning. Det er sagt

i Loven af 1876, hvorfor der ogsaa er vedtaget en Anordning derom. Man kunde spørge, hvorfor der staaer, at det skulde være senest inden tre Aar. So, fordi man den Gang fremhævede, at det var nødvendigt at give tilbørlig Tid til at fremkomme med Fattiglovgivningen og andre Ting og faae dem udførte. Det er det, vi have bebrejdet den vestindiske Ledelse, at den ikke i Mellemtiden har sørget for en saadan Fattiglovgivning; thi det er bekjendt, at, naar Arbeidsregulativene træde ud af Kraft, saa ville formentlig faktisk ogsaa de mange Arbeidere staa uden Hus og Hjem. Desuden skal jeg minde om, at det er ingen ny Lante fra Rigsdagens Side. Ikke alene udtalte Mindretallet i 1876, at Arbeidsregulativene ere en fordærlig Indretning, men lige siden jeg har havt Leilighed til at beskjæftige mig med denne Sag, er det Omme udtalt her i Salen at faae dem ophævede, og det er ogsaa udtalt af den daværende Finansminister, Jønger, at det skulde være hans Bestræbelse at faae en anden Gænge deri, idet han fremhævede, at der ogsaa i Kolonialraadet var Stemning derfor, og til Døds herfor fremhævede et Minoritetsvotum, som er de Herrer bekjendt fra Betænkningen af 1870, og som gik ud paa at vise, hvor fordærlige Arbeidsregulativene af 1849 ere. Jeg staaer ikke i den Stilling, at det kan være mig om at gjøre, hverken at blive særdeles enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) eller at blive uenig med ham; men de Herrer ville af det Foregaaende kunne skjønne, at i Hovedsagen falder min Motivering sammen med hans; Forskjellen er væsentlig den, at jeg tillægger Finansministeren et større Ansvar, end det ærede Medlem hidtil har villet tilkjende ham efter denne Lov; men det vil være de Herrer bekjendt, at under 1ste Behandling har jeg i mange Punkter udviklet den samme Betragtning, som han i Dag i Følge de nye Oplysninger tilbørligt noget udførligere gik ind paa. Hvad angaar, at Arbejderne skulde komme til at mangle Brød, venter jeg ligesom det ærede Medlem paa Finansministerens Svar. Jeg har den samme Opfattelse, at dertil kan det ikke komme, saa længe Arbejderkontrakterne staa ved Magt. Vi faae nu at høre den ærede Ministers Svar i denne Henseende. Jeg skal betone, at jeg for min Part med stor No tager imod, hvad der skal ske. Jeg skal derfor ikke stille noget Spørgsmaal til Ministeren, hvad der vel ogsaa vilde være frugtesløst. Enten det One sker eller det Andet, tager jeg det med særdeles No. Jeg skal kun betone og understrege, at i vor Betænkning staaer der, at vi endog ogsaa udtale os bestemt imod, at Finansministeren uden Rigsdagens Samtykke paa Statens Vegne overtager Driften af Fællesskuffekogeriet eller yder Penge til Den under nogen Form ud over Loven af 25de Februar 1876 og selvfølgelig de Love, som kunne gjøre, at Staten kan blive nødt til under Falliter at overtage Plantager eller i alt